

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. С., 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно
гражданско дело № 20222200500182 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се разглежда по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 260638/07.03.2022 г. на „Прокредит банк (България)“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Т.А. I **, представлявано от Р.В.Т., Р. И.а П., И.Д.Д., чрез адв. А. Б.-Д., със съдебен адрес: гр. С., ул. „И.Д. ***, срещу Решение № 260011/08.02.2022 г., по гр. д. № 4112/2020 г. по описа на РС С., с което въззивникът е осъден да заплати на Х. А. М. с ЕГН: *****, на основание чл. 499, ал. 1 от ГПК следните суми: 3306, 82 лв. изплатени такси за ЧСИ от платената продажна цена; 774 лв. за такси към ЧСИ на 26.06.2018 г.; 1500 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение на 20.09.2018 г. за процесуално представителство по гр. д. № 4709/2018 г.; 50 лв., заплатен депозит за вещо лице по същото гр. д.; 195,88 лв. заплатена държавна такса за обжалване пред СлОС; 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение на 02.07.2019 г. за процесуално представителство по в. Гр. д. № 310/2019 г. на СлОС и сумата от 2880.93, представляваща заплатени разноси в брой на Т. Ж. Д. и П. Д. И.а на 12.11.2020 г. С обжалваното решение въззивникът е осъден да заплати на Х. А. М. и сумата в размер на 1476, 73 лв. разноси за първата инстанция.

Обжалваното решение е допълнено с решение № 260025/16.03.2022 г., по гр. д. № 4112/2020 г. по описа на РС-С., с което въззивникът е осъден да заплати на основание чл. 499 от ГПК и законната лихва върху присъдените по-горе суми от датата на завеждане на исковата молба – 20.11.2020 г., до окончателното им изплащане.

По делото е постъпила и уточняваща въззивна жалба с вх. №260927/08.04.2020 г., с която се обжалва допълнително Решение №260025/16.03.2022 г., по гр. д. № 4112/2020 г. по описа на РС-С..

Воззивникът счита обжалваното решение за недопустимо, поради настъпила процесуална преклузия, непроизнасяне на всички направени възражения и липса на право на иск на основание чл. 499 от ГПК. Воденото на производство по издаване на обратен

изпълнителен лист не било исково, поради което обжалваното решение, постановено от първоинстанционния съд водил такъв исков процес на основание чл. 499 от ГПК, счита за недопустимо. На така посоченото основание евицираният купувач можело да търси от кредитора по изпълнителното дело само получените от кредитора суми след разпределението, ведно със законната лихва. Разбирането било застъпено и в практиката /определение № 56/03.04.2019 г. по дело № 3103/2017 г. на ТК на ВКС/. Не следвало да се търси репарация на суми от лице, което не ги е получило, тъй като се нарушавали принципите на правото и се създавало положение на неоснователно обедняване на лицето, от което се търсят суми, неполучени от него. За допустимостта на производството исковете е следвало да бъдат предявени като осъдителни, а не като специални по реда на чл. 499 от ГПК, която разпоредба предвиждала процедура по издаване на обратен изпълнителен лист. Въззивникът счита още, че когато в закона е уредена специална хипотеза за защита правата на страна, е недопустимо, поради несвоевременно упражняване на дадено процесуално право, да се стигне до положение, при което защитата да се търси на повторно по същия ред или на същото основание по общия ред. Счита за недопустимо в правния мир да се стигне до фактическо и правно положение, при което поради недобросъвестност и ненавременно, или неправилна форма на заявени права да се черпят правни/фактически облаги, каквито се търсели в настоящото производство. Търсени от ищцата права могли да бъдат защитени по реда на чл. 499 от ГПК, но не са потърсени, поради което са преклудирани към момента на завеждане на исковата молба.

Въззивникът твърди, че на основание чл. 499 от ГПК срещу него вече е бил издаден изпълнителен лист по гр. д. № 2089/2020 г. по описа на РС-С. и по този изпълнителен титул било образувано изпълнително дело № 284 на ЧСИ С.А.. В рамките на посоченото изпълнително дело на ищцата била преведена сумата в общ размер от 38 171.02 лв., представляваща получената от въззивника продажна цена, ведно със законната лихва. Този факт се установил от назначената по гр. д. № 4112/2020 г. на РС С. ССЧЕ експертиза, която констатирила, че сумите са върнати изцяло на евицирания купувач.

Първоинстанционният съд неправилно намерил възражението за преклузия за неоснователно, поради това, че ищцата била привлякла „Прокредит Банк България“ ЕАД и е нейно собствено решение кога да предяви исковете за разноски. В тази част липсвали мотиви по отношение на исковете за такси, платени от ищцата в първоинстанционното производство на ЧСИ, но търсени в настоящия процес от въззивника. Освен това, се твърди, че съдът не се е произнесъл по въведените от страните твърдения за липсата на процесуална легитимация на въззивника за претендираните сумите, получени от ЧСИ П.Г.; възражението за липса на обогатяване на въззивника с търсените от него суми по реда на чл. 499 от ГПК в настоящия правен спор; по възражението, че е добросъвестен възискател и по възражението, че липсва противоправно деяние от неговата страна като възискател в изпълнителния процес и в исковите производства.

Въззивникът формулира и доводи за неправилност на обжалваното решение, поради съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви относно правото на ищцата да търси претендираните суми на основание чл. 499 от ГПК. Първоинстанционният съд пропуснал да посочи какви са правните предпоставки за уважаване на заведения иск и не е обърнал внимание, че производството по чл. 499 от ГПК не е исково. Липсвали мотиви и относно възражението, че липсва право на иск, тъй като правото на ищцата за събиране на вземания на основание чл. 499 от ГПК са съдебно признати и удовлетворени. Единствено е прието, че добросъвестността няма отношение към приложението на чл. 499 от ГПК, но без мотиви защо.

Счита, че съдът е нарушил материалния закон, тъй като неправилно е определил квалификацията по чл. 499 от ГПК, субсумирайки, фактите под тази правна норма. Теорията и практика на ВКС признавали правното значения на добросъвестността на възискателя по изпълнителното дело. Генерално, чл. 499 от ГПК намирала приложение по отношение на платената продажна цена, а същата е изцяло репарирана от въззивника. В правото не се вменявало безвиновно задължение на една страна, освен ако е предвидена в изрична правна

норма, каквато не е нормата на чл. 499 от ГПК, предвиждаща добросъвестност като правнорелевантен факт. В тази връзка твърди, че е кредитор на привлечените в първоинстанционното производство лица, а в последствие вискател по изпълнително дело и като такъв е действал добросъвестно – действал е със съзнанието, че е не само кредитора на длъжниците, но и че е ипотекарен кредитор по отношение на имота. Фактът на добросъвестност не е отразен от решаващия съд. Неправилно съдът възприел, че разпоредбата на чл. 499 от ГПК не прави разлика между добросъвестност и добросъвестност на вискателя и не изисква вина за дължимост на сумите от негова страна. След като законодателят не вменява такава добросъвестност на вискателя, то неправилно съдът го вменява на същия. Въззивникът твърди, че не е извършил нито едно правно нарушение в хода на изпълнителното производство, като също така счита, че е бил добросъвестен и до влизане в сила на съдебния акт по в. Гр. д. № 310/2019 г. на ОС С., не е било известно, че изнесенният на публична продажба недвижим имот не е собственост на длъжниците по изпълнителното дело.

Навежда на вниманието на съда и факта, че по отношение на претендираните разноски, направени от ищеца по гр. д. № 4709/2018 г. на РС-С. и в. Гр. д. № 310/2019 г. на ОС-С., въззивникът е страна, засегната от СПН, с който ищцата е осъдена, а не въззивника. Платеното от нея е платено на годно правно основание, въз основа на което не можело да се вмени задължение за реституция на въззивника, който не и страна, предизвикала воденото на исковите производства. Такава страна биха могли да бъдат лицата, имащите качеството длъжници по процесното изпълнително дело, ипотекирали неосвоен недвижим имот в полза на въззивника. Отговорността за разноски от процеса следвало да се реализира в рамките на процеса, в който са стор. Поради това въззивникът счита, че тези разноски, които са търсени в настоящия процес е недопустимо и неправилно да бъдат търсени от въззивника. Исканията за разноски в изпълнителния процес е следвало да бъдат направени пред ЧСИ, тъй като субектът получил тяхното плащане е именно той, а не въззивника, който при евентуално осъждане се оказва в състояние на неоснователно обогатяване.

С уточняващата въззивна жалба въззивникът сочи, че допълнителното решение е тясно свързано с основното и касае претенции за законна лихва, която не се дължи с оглед въведените доводи за неправилност и недопустимост.

В заключение въззивникът иска от настоящата съдебна инстанция да обезсили обжалваното основно и допълнително решение като недопустими, а делото да бъде прекратено. В случай, че въззивният съд приеме обжалваните актове за допустими, иска от съда да отмени същите и да отхвърли предявените икове като неоснователни. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищцата по делото – Х. А. М. с ЕГН *****, чрез адв. С. Р. от АК С., с адрес за връчване: гр. С., ул. „ Г. С. Р. № **, офис № 6. Изложен е довод за неоснователност на въззивната жалба, като иска от съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски за въззивната инстанция и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

С молба от 25.05.2022 г. Х. А. М., чрез адв. Р. от АК-С., уточнява, че сумата в размер на 3306,82 лв. е получена от ЧСИ П. Г. и представлява дължими такси от вискателя по ТТРЗЧИ, а именно по т. 26 – 2096,02 лв., по т. 5 – 936 лв., по т. 3 – 6 лв., по т. 31, б. „к“ – 63,60 лв. и по б. „А“ 205,20 лв. Така посочената сума твърди, че е подробно описана на стр. 3 от протокола за разпределение на постъпилите суми от 19.02.2019 г. Ищцата обосновава интереса си от предявяване на иска срещу „Прокредит Банк (България)“ ЕАД, с това, че е вискател по делото и сумата се дължи от него в това му качество към ЧСИ и към ищцата съгласно чл. 499, ал. 1 от ГПК. По отношение на сумата от 774 лв., уточнява, че 756 лв. са за изготвяне на постановление за възлагане на недвижим имот по т. 23 от ТТРЗЧИ и 18 лв. по т. 10 от ТТРЗЧИ, като така посочените суми били свързани с участието и в проданта и същите са заплатени от нея след влизане в сила на издаденото постановление за възлагане. По отношение на изброените разноски, счита, че са свързани с участието на ищцата в

продавката и затова претендира същите от възискателя.

В указания срок въззивникът е подал отговор на уточняващата искова молба / молба от 20.06.2022 г./, като твърди, че не оспорва изложените от ищцата твърдения, а именно, че претендираните суми са получени от ЧСИ П. Г., а не от въззивното дружество. Допълва, че сумата от 3306,82 лв. не се дължи, тъй като дружеството, в качеството на възискател, е бил добросъвестен кредитор, тъй като не му е било известно, че ипотекираният в негова полза имот не е собственост на длъжника. Този факт е станал известен след публичната продажба. Счита, че сумата от 3306,82 лв. и 774 лв. следва да се претендира от ЧСИ П. Г..

В с. з. въззивникът, редовно призован, не се явява лично, но чрез своя процесуален представител адв. Д., е депозирал писмено становище, с което поддържа въззивната си жалба и направените в нея искания за обезсилване или отмяна на обжалваното решение. Претендира разноски за двете съдебни инстанции и представя списък по чл. 80 от ГПК.

В с. з. въззиваемият, представляван от адв. Р. от АК С., поддържа отговора на въззивната жалба и искането обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски за настоящата съдебна инстанция и представя списък по чл. 80 от ГПК.

В с. з. третите лица помагачи В. Д. Н., и ЕТ „Корона – Н.Б.“, редовно призовани, се представлява от адв. Е. Х., редовно упълномощена от първа инстанция. Присъединяват се към въззивната жалба и поддържат направените в нея искания към настоящата съдебна инстанция за отмяна на обжалваното решение.

Подадената въззивна и допълнителна въззивна жалба са процесуално допустими с оглед на това, че са подадена от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалването и в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, и отговарят на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

Доводите на въззивника за недопустимост на обжалваното решение поради настъпила процесуална преклузия, респ. липса на право на иск на основание чл. 499 от ГПК са неоснователни, тъй като производството е проведено по общия исков ред, в рамките на въведените от ищеца твърдения и искания, и при наличие на всички положителни предпоставки за упражняване правото на иск, и липсата на процесуални пречки. Настоящият съдебен състав намира още, че не е налице втори процес на основание чл. 499 от ГПК, тъй като не е налице съвпадение между основаниято и размера на сумите по издадения обратен изпълнителен лист и претендираните в настоящия исков процес. По отношение на искането за присъждане на разноски, платени по друг исков процес, приключил с влязло в сила решение, решението е допустимо. Разглеждането на това искане е свързан с правилността на решението и най-вече с процеса на доказване на въведените фактически твърдения, а именно, че разноските са направени във връзка с публичната продажба. В останалата част доводите на въззивника са свързани с правилността на обжалваното решение и следва да бъдат обсъдени по-надолу.

С.ският окръжен съд, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че с постановление за възлагане на недвижим имот от 26.02.2018 г. по ИД № 00244, по описа на ЧСИ П. Г. № 837 в КЧСИ с район на действие ОС С., на ищцата по делото е възложена за сумата от 42 000 лв. сграда с идентификатор № 67338.702.274.1, със застроена площ от 65 кв. м., находящ се в гр. С., ул. „М.Г. I **“, ведно със съответните идеални части от отстъпеното право на строеж върху имота, представляващ ПИ с идентификатор № 67338.702.274.

Безспорно се установява и от представеното удостоверение от ЧСИ П. Г. с рег. № 837, с район на действие ОС-С., че пред него е образувано изп. д. № 00244, със подробно посочени

страни, сред които и въззивникът-взискател, както и че ищцата Х. М. е заплатила продажната цена на имота по сметка на съдебния изпълнител на 22.02.2018 г.

На 26.06.2018 г. Х. А. Стоянова платила сумата от 774 лв. за изготвяне на постановление за възлагане и искане до съдията по вписванията за вписване или вдигане на възбрана.

С протокол за разпределение на постъпилата парична сума от публична продажна, съставен на 19.02.2019 г. и влязъл в сила на 28.02.2019 г., съдебният изпълнител е заключил, че постъпилата сума не е достатъчна за да удовлетвори взискателите по делото. От така постъпилата сума от 42 000 лв. съдебният изпълнител е приспаднал дължимите такси към ЧСИ в размер на 3306,82 лв. и остатък от 38 693,18 лв., разпределил между взискателите, като разпоредил следното разпределение: на „ПроКредит Банк България“ ЕАД – 4032,48 лв. на основание чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД; на „Мелница С. – 2003“ ООД – 60 лв. на основание чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД; на основание чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД са изплатени задълженията за данъци върху имота; и на основание чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД са приспаднати вземанията на ипотекарния кредитор – „Прокредит Банк България“ ЕАД в размер на 34 138, 54 лв.

С решение № 321/20.03.2019 г., по гр. д. 4709/2018 г., влязло в сила на 07.04.2020 г., С.ският районен съд е признал за установено по отношение на Х. М., че Т. Ж. Д. и П. Д. И.а са собственици на сграда с идентификатор № 67338.702.274.1 по КК на гр. С., на два етажа със застроена площ от 65 кв. м., находящ се в гр. С., ул. „М.Г. I **“, при квоти $\frac{3}{4}$ ид. Ч. за Т. Ж. Д. и $\frac{1}{4}$ ид. Ч. за П. Д. И.а. Х. А. М. е осъдена да заплати на Т. Ж. Д. и П. Д. И.а разноски в размер на 2280.93 за съдебната инстанция.

На 08.05.2020 г. Х. А. М. уведомила въззивникът за намерето и да уредят отношенията си по взаимно съгласие относно процесните суми.

На 04.06.2020 г. в полза на Т. Ж. Д. и П. Д. И.а е издаден изпълнителен лист, с който Х. А. М. е осъдена да им заплати разноски в размер на 2280,93 лв. и разноски за въззивната инстанция в размер на 600 лв.

На 23.07.2020 г. е издаден на Х. М. изпълнителен лист, с който „Прокредит Банк България“ ЕАД е осъдено да заплати на Х. М. сумата от 38 171,02 лв. на основание чл. 499, ал. 2 от ГПК, ведно със законната лихва върху забавата от 22.02.2018 г. въз основа на разпределение изготвено по изпълнително дело: 00244 по описа на ЧСИ П. Г. с район на действие ОС С..

Пред първоинстанционния съд е прието заключението на назначената съдебносчетоводна експертиза от която се установява, че на 23.10.2020 г. ЧСИ С.А. е превела 49 279, 34 лв. по сметка на Х. А. М. в Интернешънъл Асен Банк АД с основание изпълнително дело 20209190400284. Вещото лице е констатирал още, че е издаден изпълнителен лист на основание чл. 499, ал. 2 от ГПК, с който „Прокредит Банк България“ ЕАД е осъдена да заплати на Х. М. сумата от 38171,02 лв., ведно със законната лихва. Банката била поканена да заплати доброволно сумата от 52 653, 69 лв. по изпълнително д. № 00284, от която: 38 171,02 лв. главница, 9553,36 лв. лихва за периода 22.02.18 – 11.08.20 г., 1100 лв. разноски по изпълнителното дело и 3829, 31 лв. такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ. Сумата не била платена доброволно, но на 08.09.2020 г. БНБ удържал сумата от 53 089, 32 лв. от сметката на „Прокредит Банк България“ ЕАД с основание изпълнително Д. № 00284 в полза на взискателя Х. М.. Сумата постъпила по сметка на ЧСИ в Пощенска Банка на 10.09.2020 г.

Горната фактическа обстановка се установява безспорно от събраните по делото писмени доказателствени средства и заключение на назначената ССЧЕ.

Писмените доказателствени средства, които не са част от горната фактическа обстановка не са анализирани поради неотнositимост към правен спор.

Съдът дава пълна вяра на анализираните писмени доказателствени средства, тъй като са напълно достоверни и цени същите съобразно правилата на ГПК.

Съдът дава и пълна вяра на заключението на ССЧЕ, тъй като същото е обективно,

пълно, съставено от вещо лице в рамките на неговата специалност, и кореспондира със събрания по делото доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Въведените от ищеца твърдения сочат, че извежда претенцията си спрямо ответника от съдебното му отстранение от закупен на публична продан недвижим имот, поради непритежаване на правото на собственост от страна на длъжника по изпълнението, което отстранение твърди да поражда правото му да иска връщане на платените суми по публичната продан.

При така наведените твърдения за факти, предявеният иск намира правното си основание в чл.499, ал.1, предл. 2 ГПК. Същият се преценява от съда като допустим, насочен от и срещу надлежна страна. Съгласно чл.499, ал.1 ГПК, отстраненият купувач има право да получи внесената от него цена, а когато сумата е изплатена, освен платената сума отстраненият купувач има право да иска и законната лихва върху получената сума, както и направените разноски за участие в публичната продан. Когато сумата е изплатена, законът дава право тя да се иска от тези лица, които са я получили: вискателя- ако сумата е получена по разпределение и длъжникът - ако от внесената сума е изплатен остатък на длъжника, ведно със съразмерната част на законната лихва.

В тежест на ищцата е да установи при условията на пълно и главно доказване плащане на претендираните от нея суми по осъществения публична продан и получаване на същите от ответника-вискател.

По делото безспорно се установява, че ищцата е обявена за купувач на успешно проведена публична продан на сграда с идентификатор № 67338.702.274.1, със застроена площ от 65 кв. м., находящ се в гр. С., ул. „М.Г. I **“, ведно със съответните идеални части от отстъпеното право на строеж върху имота, представляващ ПИ с идентификатор № 67338.702.274, както и че същата е заплатила сумата от 42 000 лв., представляваща продажната цена на имота.

По реда на чл. 499, ал. 2 от ГПК е издаден обратен изпълнителен лист за сумата от 38 171,02 лв., която е разпредЕ. и получена от вискателя на основание чл. 136, ал. 1, т. 1 и 3 от ЗЗД с влязъл в сила протокол за разпределение на постъпилите от публичната продан суми. Не е спорен и факта, че по така издадения обратен изпълнителен лист сумата е изплатена.

Така описаната по-горе сума не попада в обхвата на настоящия правен спор, тъй като претендираните парични вземания в настоящия процес са за удържаните от ЧСИ такси по ТТРЗЧИ и разноските, направени в исковото производство, приключило с влязло в сила Решение № 321/20.03.2019 г., по гр. д. 4709/2018 г. на РС С..

По отношение на сумата в общ размер на 3306,82 лв., заявена като дължими към ЧСИ такси по т. 5, т. 3, т. 31, б. „к“ и б. „а“ от ТТРЗЧИ, безспорно се установява, че сумата в общ размер на 3306,82 лв. е получена от ЧСИ още преди извършване на разпределението, а не от вискателя. Претендираната сума от 774 лв., заявена като такса за изготвяне на постановление за възлагане на недвижим имот и такса по т. 10 от ТТРЗЧИ, също се установи, че е получена от ЧСИ, а не от вискателя.

Отговорността за разноски по делото е правото на едната страна да иска и задължението на другата да плати направените разноски от страната, в чиято полза съдът е решил делото. Страната, срещу която е постановено неблагоприятното за нея решение, носи отговорността за разноски дори и да е положила най-голяма грижа да издири действителното правно положение. Отговорността за разноски се осъществява само по висящ исков процес, но не и с отделен иск – *Решение № 67/03.04.2014 г. по гр. д. № 2944/2013 г. на ВКС*. В настоящия случай претенцията за разноски е квалифицирана също по чл. 499 от ГПК, тъй като уточнените твърдения на ищцата са, че стор.те разноски в исковото производство са във връзка с издаденото постановление за възлагане на проданта и за това

се претендират от възискателя. По отношение на тях настоящият съдебен състав намира, че при условията на пълно и главно доказване претендираните суми, представляващи разноски стоР. в искивия процес – гр. д. № 4709/2018 г. на РС С. и в. гр. д. № 310/2019 г. на ОС С., не се установи да са получени от възискателя във връзка с публичната продажба. Напротив, последните са направени в искиво производство, приключило с неблагоприятно за ищцата решение. Поради това, че е оспорвала правните твърдения на ишците по гр. д. № 4709/2018 г. и с оглед изхода на спора, ишцата е осъдена да заплати стоР.те в искивия процес разноски, и те не подлежат на връщане от възискателя на основание чл. 499 от ГПК, тъй като сумите не са получени от него във връзка с осъществената публична продажба.

В заключение настоящият съдебен състав намира, че не са налице предвидените в закона предпоставки, водещи до възникване в полза на съдебно отстранения купувач на субективни материални права с предмет връщане на онова, с което същият се е обединил за сметка на възискателя по изпълнителното дело, тъй като ишцата не е провела успешно пълно и главно доказване на факта, че претендираните суми са получени от ответника-възискател, срещу когото е насочена и претенцията. Тоест не се установява неговата пасивната материалноправна легитимация по предявените срещу него искове. Предвид гореизложеното, предявените искове по чл. 499, ал. 1 от ГПК за осъждане на възискателя да плати сумите, представляващи разноски и такси, получени от ЧСИ, както и разноски, направени по гр. д. № 4709/2018 г. на РС С. и по в. гр. д. № 310/2019 г. на ОС С. са неоснователни, тъй като са недоказани в своето основание, поради което същите следва да бъдат отхвърлени.

Като е стигнал до друг краен правен извод, първоинстанционният съд е постановил неправилно основно и допълнително решение */ в частта, с която въззивникът е осъден да заплати лихвите върху предявените искове /*, които следва да се отменят на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК в обжалваната част и вместо него въззивният съд следва да постанови ново по същество, с което да отхвърли исковите претенции като неоснователни.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК в полза на въззивникът-ответник следва да бъдат присъдени разноските за двете съдебни инстанции, като същите следва да бъдат заплатени от ишцата-въззиваема страна. За първоинстанционното производство ишцата следва да бъде осъдена да плати сумата от 1366,46 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице, която сума е доказана по основание и размер. Претендираните разноски за въззивната инстанция са в общ размер от 1220, 22 лв. (държавна такса и адвокатско възнаграждение), които също са доказани по основание и размер, поради което въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати и тях на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Ръководен от горното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Окръжен съд С.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ в обжалваната част Решение № 260011/08.02.2022 г., по гр. д. № 4112/2020 г. по описа на РС С. и Решение № 260025/16.03.2022 г., по гр. д. № 4112/2020 г. по описа на РС-С., в частта, с която „Прокредит банк (България)“ ЕАД, ЕИК ***, е осъдено да заплати на Х. А. М., ЕГН *****, на основание чл. 499, ал. 1 от ГПК законната лихва върху присъдените суми от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Х. А. М. с ЕГН *****, чрез адв. С. Р. от АК С., с адрес за връчване: гр. С., ул. „Г. С. Р. № .**“, офис № 6, срещу „Прокредит банк (България)“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Т.А. I **“, представявано от Р.В.Т., Р. И.а П., И.Д.Д., чрез адв. А. Б.-Д., със съдебен адрес: гр. С., ул. „И.Д. ***, осъдителни искове с правно основание чл. 499 от ГПК, за заплащане на следните суми: 3306.82 лв., представляваща изплатени такси към ЧСИ по платената продажна цена; сумата от 774 лв. за такси към ЧСИ на 26.06.2018 г., сумата от 1500 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение на 20.09.2018 г. за процесуално представителство по гр. д. №

4709/2018 г.; сумата от 50 лв. заплатен депозит за вещо лице по гр. д. № 4709/2018 г. на СлРС; сумата от 195.88 лв. заплатена държавна такса за обжалване пред СлОС; сумата от 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение от 02.07.2019 г. за процесуално представителство по в. гр. д. № 310/2019 г. на СлОС и сумата от 2880, 93 лв., представляваща заплатени разноси в брой на Т. Ж. Д. и П. Д. И.а на 12.11.2020 г., ведно със законната лихва върху претендираните суми от датата на подаването на исковата молба до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА Х. А. М. с ЕГН *****, чрез адв. С. Р. от АК С., с адрес за връчване: гр. С., ул. „Г. С. Р. № .**, офис № 6, да заплати на „Прокредит банк (България)“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Т.А. I **, представлявано от Р.В.Т., Р. И.а П., И.Д.Д., чрез адв. А. Б.-Д., със съдебен адрес: гр. С., ул. „И.Д. ***, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 1220, 22 лв., представляваща разноси стоР. във въззивното производство.

ОСЪЖДА Х. А. М. с ЕГН *****, чрез адв. С. Р. от АК С., с адрес за връчване: гр. С., ул. „Г. С. Р. № .**, офис № 6, да заплати на „Прокредит банк (България)“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Т.А. I **, представлявано от Р.В.Т., Р. И.а П., И.Д.Д., чрез адв. А. Б.-Д., със съдебен адрес: гр. С., ул. „И.Д. ***, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 1366,46 лв., представляваща разноси стоР. в първоинстанционното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____